

Unei statui de cenușă/ Avatar

Eugen Dorcescu

EUGEN DORCESCU

Unei statui de cenușă

I

E viață viața mea de astăzi? Nu!
E moarte oare? Nu. Nici moarte nu-i.
E moarta-mpărăție-a nimănui,
În care năluca doar eu și tu.

Absentă, dar mai vie ca oricând,
Cu ochii tăi de neagră catifea,
Mai vie, mai prezentă, mai a mea,
Decât mi-ai fost cândva, în trup și-n gând,

Mai duh, mai vis decât ai fost cândva,
Acceptă-mă, nemernicul ce sunt!
Tu, moarta mea! Tu, neuitata mea!

II

Urăsc fiecă loc în care-am fost
Cândva noi doi. Fiecare loc și timp.
Fiecare zi, oricare anotimp...
Mai bine ar fi fost de n-ar fi fost!

Urăsc pustietatea mea de-acum,
Urăsc absența ta, ce m-a strivit.
Pe mine mă detest, cel mai cumplit,
Căci aș dori să mor, și nu știu cum.

Cohorte nesfârșite de experți,
În ale vieții veșnice, îmi spun
Că ne vom revedea, că Domnu-i bun,
Că va ierta păcatul meu de-acum...

Ci tu, de-o fi așa, să nu mă ierți!

El Caballero

Prietene, de te-ai ivi acum,
La ușa mea, de-un veac pecetluită,

Și-ai spune: „Spre soția ta iubită,
Cum bine știi, nu e decât un drum”,

Sătul de subterfugii cronofage,
De viața fără țel și înțeles,
Sătul de mine însumi, mai ales,
M-aș ridica și-aș zice, simplu: „Trage!”

*

El Caballero

Amigo, si aparecieras ahora,
Ante mi puerta hace un siglo sellada,
Y dijeras: „Hacia tu esposa amada,
Como bien sabes, no hay sino un camino”,

Harto de cronófagos subterfugios,
De una vida sin meta, ni sentido,
Harto de mí mismo, más que de todo,
Simplemente en pie, diría: „Dispara!”

Traducción del rumano al español: Rosa Lentini

Avatar III

Același clopot sună în cetate
Ca și atunci, demult. Îl recunoști?
Pe dealuri, împrejur, vrăjmașe oști,
Barbare oști, pândesc, împrăstiate.

Sunt zorii clari. Pătrunde prin ferești
Nepăsătorul soare. Și te-arată
Pe scări, în sala amplu luminată,
În sala unde-ai fost. Și unde ești.

Era aceasta dimineața-n care
Am fost lovit? Când am căzut pe zid,
Sub ceru-nalt, tranșant și translucid,
Învălmășit în sânge și sudoare?

Așa ne-am regăsit: Cu ochii grei,
Plini de păduri, de ziduri și de lupte.
Și-am reluat cuvintele-nterupte
De neagra moarte, de tăcerea ei.

Întoarce-ți iarăși chipul către mine,
Frumoaso! Fascinantul meu abis!

Cu gândul, și cu trupul te-am deschis
Și-acum șoptesc, privindu-te: E bine!

Ce-adânc plutim în vreme! Ca și cum
Totuna-s clipă, veac, eternitate.
O, luminoasă sincronicitate!
Străvechi vom fi. Și vii. Ca și acum.

Avatar IV

Un gnom, luând sublimul prea ușor,
Nepricepând, în mazăga lui, cu cine
Se-ncumetă, a ridicat spre mine
Un braț necugetat, dezgustător.

Surprins de lovitură, am căzut.
Dar, s-a trezit, în chiar fatala clipă,
El, Lupus lupus, și-a venit, în pripă,
Să facă, și acum, ce-a mai făcut.

Priveam, printre crenele, câmpul gri,
Pe care fiara fulgera, în goană,
Spre arătarea tâmpă și vicleană,
Ce-a cutezat, rânjind, a ponegri.

Și-am contemplat, sub cerul mohorât,
Al cruntei înnoptări medievale,
Cum eu, însoțitorul Umbrei tale,
Cum eu și fiara i-am sărit la gât.

Apoi, am stat, pe marginea genunii,
Noi, dublul nepătruns, întunecat,
Lupul și eu, pe câmpul sfârtecat:
Doi colți însângerați, în raza lunii.

(Națiunea, 11 februarie 2016; Portal Măiastra, 1, 2016)